ఏప్రిల్ 2011

అఖిల

అఖిలభారత పత్రిక

పదార్థం పరమాత్మ తత్త్వాన్ని ప్రదర్శించాలి

శ్రీఅరవిందులు

శ్రీమాతారవిందుల వ్యాఖ్యలు

విషయసూచిక

వ్యాధి పూర్తిగా నయమై, మళ్ళీ తిరిగి రాకుండా ఉండటమనేది మనసులో, ప్రాణికంలో, శరీరచైతన్యంలో అడ్డంకులు తొలగించుకోవటంలోను, వ్యాధిని కలుగజేసే శక్తికి అధోచేతన ప్రతిస్పందన చేయకుండా చేసుకోవటం మీదను ఆధారపడి ఉంది. వ్యాధి నుంచి పూర్తి రోగరక్షణ కలిగించడానికి మన యోగం చేసే ప్రయత్నం నిమ్నచేతన పైనుంచి సంపూర్ణంగా శ్వాశ్వతంగా జ్ఞానవికసనం పొంది, దాని ఫలితంగా వ్యాధి కలుగజేసే మానసికపరమైన మూలలన్నీ తొలగించబడినప్పుడే సఫలీకృతం అవుతుంది. మరొక విధంగా చేయడం సాధ్యపడదు.

శ్రీఅరవిందులు

ముఖచిత్రం చిత్రకారిణి: రీతం (రత్లామ్)

సత్యారోహణ

(నాటిక)

(నాంది ప్రస్తావన, ముగింపు వాక్యంతో కూడిన ఏడు అంకాల జీవిత నాటకం)

ఇందలి పాత్రలు: పరహితాభిలాషి, నిరాశావాది, శాస్త్రవేత్త, కళాకారుడు, విద్యార్థులు (ముగ్గురు), ప్రేమజంట, సన్యాసి, జిజ్ఞాసువులు (ఇద్దరు)

నాంది

నాంది: కళాకారుడి గదిలో ప్రారంభపు సమావేశం

ఏడు మజిలీలలో అధిరోహణ — ఏడవది శిఖరాగ్రం

ముగింపు: నూతన ప్రపంచం

ముందుమాట (కళాకారుడి గదిలో)

అది సాయంసమయం. చీకటి పడుతూ వున్నది. సత్యాన్వేషకులైన కొద్దిమంది సమావేశమై చర్చించుకుంటూ ఉంటారు.

హాజరైన సభ్యులు: 1. సహృదయుడైన పరిహితాభిలాషి 2. జీవితంలో సుఖం మృగ్యం అని నిర్ధారణకు వచ్చిన నిరాశావాది 3. ప్రకృతి సహజమైన సమస్యలకు పరిష్కారాలను అన్వేషించాలని ప్రయత్నించే శాస్త్రవేత్త. 4. ఆదర్శవంతమైన అనంత సౌందర్యాన్ని అన్వేషిస్తూ కలలు కనే కళాకారుడు. 5. ఆదర్శజీవనం సాధ్యమని నమ్ముతూ తమపై తమకు నమ్మకమున్న ముగ్గురు విద్యార్థులు. (ఇద్దరు యువకులు, ఒక యువతి) 6. మానవ ప్రేమలో పరిపూర్ణతను సాధించాలని ఆశించే ప్రేమికుల జంట 7. సత్యాన్వేషణలో ఎలాంటి కఠిన నియమాన్నైనా పాటించడానికి సిద్ధపడే సన్యాసి. 8. అనంతుడికై పరితపిస్తున్న దైవప్రచోదితులైన ఇద్దరు జిజ్ఞాసువులు.

(తెర తొలగిపోతుంది)

కళాకారుడు: మిత్రులారా, మన సమావేశం ముగుస్తున్నది. ఈ అన్వేషణలో మనల నందరనూ ఐక్యంగా ఉంచగలిగిన సంతృప్తికరమైన పరిష్కారం మనం కనిపెట్టాలి. మీరు ఇప్పటిదాకా సూచించిన భావాలకు తోడుగా ఇంకేమైనా చెప్పదలిచారా?

పరహితాభిలాషి: నేను నా జీవితమంతా మానవసేవకే అంకితమైనాను. వీలయినన్ని విధాలలో సేవలను అందించాను. కాని అవేవీ నాకు సంతృప్తి కలిగించలేదు. నా కృషి నెరవేరాలంటే అసలు సత్యమేదో కనిపెట్టాలని అనుకున్నాను. జీవితానికి అసలు అర్థం ఏమిటో తెలియకపోతే, మానవాళికి ఏ విధంగా సహాయపడాలో ఎలా తెలుస్తుంది? మన ప్రస్తుత పరిష్కారాలన్నీ తాత్కాలికమైనవే. సత్యచేతన మాత్రమే మానవాళి సమస్యలకు సరియైన పరిష్కారం.

నిరాశావాది: జీవితంలో తీవ్రమైన బాధ అనుభవించాను. నాకు దేని మీదా నమ్మకం లేదు. జీవితంలో చాలా నిరాశనూ, అన్యాయాన్ని, బాధనూ చూసాను. ఈ లోకం నుండి, మనుషుల నుండి నేనేమీ ఆశించటం లేదు. నా చివరి కోరిక అసలైన సత్యాన్ని కనుక్కోవాలని. అది సాధ్యపడే ప్రయత్నమేనని అనుకొంటాను.

మొదటి జిజ్ఞాసువు: సత్యాన్ని కనుగొనటమే మనందరి ఏకైక జీవితాశయం. ఇదే మనందరినీ కలిపింది. మా వరకు మాకు శారీరకమైన వాంఛలు, మానసిక ఉద్రేకాలు ఏమీ లేవు. మా మనుగడలోని ప్రధాన కర్తవ్యం ఒక్కటే: సత్యాన్వేషణ.

ప్రేమికుడు: (ఇతర జిజ్ఞాసువులను ఉద్దేశించి) వీళ్ళలాగా కాకుండా మేము కేవలం ఒకరి వల్ల ఒకరము, ఒకరి గురించి ఒకరము జీవిస్తున్నాము, పరిపూర్ణమైన అవగాహనతో ప్రేమైకజీవులం కావాలనుకుంటున్నాము. మావి దేహాలు రెండైనా ఒకే హృదయంతో మెసలాలనుకుంటున్నాము. మా హృదయాలు ఒకటిగా స్పందించాలి. ప్రేమ కోసం ప్రేమించుకుంటూ ప్రేమలో నిరంతరం బ్రతకాలి. అసలైన ప్రేమను మేము సాధించాలి. అదే మా జీవితాశయం. మా జీవితాలు దానికే అంకితం.

సన్యాసి: సత్యాన్ని చేరటం అంత సులభం కాదు. ఆ మార్గం కష్టనష్టాలతో, అపాయాలతో, భయానకంగా, మోసపూరితమైనది. అంతటి ప్రమాదాలను ఎదుర్కోవటం ఒక భ్రమ. అందుకు అచంచలమైన పట్టుదల కావాలి. ఉక్కులాంటి నరాలు ఉన్నవారే అడ్డంకులను ఎదుర్కోగలుగుతారు. నేనైతే ఏ త్యాగానికైనా సిద్ధంగానే ఉన్నాను. దేన్నయినా పరిత్యజిస్తాను. నా ముందున్న ఉదాత్తమైన లక్ష్యసాధనకై ఏదైనా వదలుకుంటాను.

కళాకారుడు: (ఇతరుల వైపు తిరిగి) ఇంత కంటె మీరు చెప్పేది ఏమీ లేదా? పోనీలే, మనం దాదాపు ఏకాభిప్రాయానికి వచ్చాం. సత్యాన్వేషణలో మార్గమైన ఈ పవిత్ర శిఖరాన్ని అధిరోహిద్దాం. ఎంత క్లిష్టమైనా, సంఘటితంగా మనం ఆ సాహసం చెయ్యాల్సిందే. ఆ సమున్నత శిఖరాన్ని ఒక్కసారి చేరామా సర్వం మనకు గోచరిస్తుంది. మన సమస్యలన్నీ తప్పక పరిష్కారింపబడతాయి.

ఇక, రేపు మనమంతా ఆ పర్వతపాదం వద్ద కలుద్దాం. అంతా ఒకటిగా ఆరోహణ ప్రారంభిద్దాము. ఇక సెలవు.

(ఒకరికి ఒకరు అభివాదం చేసికొని ఎవరి దారిన వాళ్ళు వెళ్ళిపోతారు)

ఆరోహణలో ఏడు మజిలీలు

మొదటి మజిలీ

ఇదొక పచ్చని పీఠభూమి. ఇక్కడ నుంచి లోయ అంతా కనిపిస్తుంది. ఇంతవరకు విశాలంగా, అనువుగా ఉన్న మార్గం ఉన్నట్లుండి ఇరుకుగా వంపులు వంపులుగా మారి ఎడమ వైపు ఉన్న పెద్ద బండరాళ్ళ పర్వతం చుట్టూ సాగిపోతుంది.

అందరూ శక్తిభరితంగా, ఉత్సాహంగా చేరుతారు. క్రింద లోయ కనిపిస్తుంది. పరహితాభిలాషి వాళ్ళను సైగ చేసి పిలుస్తాడు.

పరహితాభిలాషి: మిత్రులారా, నేను మీతో ఒక ముఖ్య విషయం చెప్పవలసి ఉంది. (అంతా మౌనంగా, శ్రద్ధగా వింటారు) ఇంతవరకు మనం సులువుగా కొండను ఎక్కగలిగాము. ఇక్కడ నుండి పరికిస్తే జీవిత సమస్యలపై, మానవాళి బాధలపై మంచి అవగాహన కలుగుతుంది. మనలో విజ్ఞానం విస్తృతం అవుతూ ఉన్నది. నేను అన్వేషిస్తున్న పరిష్కారానికి మనం దగ్గరలోనే ఉన్నామని అనిపిస్తున్నది.... (మౌనం)

కాని ఇక్కడే ఒక కీలకం ఉన్నది. ముందు ముందు ఎక్కడానికి నిటారుగా కష్టంగా ఉంటుంది. మనం పర్వతానికి ఆవలి వైపుకు వెళ్ళుతాము. అక్కడ నుండి ఇక లోయ కనపడదు; మనుషులూ కనపడరు. కనుక మానవాళికి సహాయం చేయాలనే నా ప్రతిజ్ఞ భంగం అవుతుంది. అందువలన నా కార్యక్రమం వదులుకోవాల్సివస్తుంది. మీతో ఉండమని నన్నిక మీరు అడగకండి. నా పని మీద నేను వెళతాను. (తిరుగు

ముఖం పడతాడు. మిగతావారు ఆశ్చర్యంతో, నిరాశతో ఒకళ్ళ ముఖం ఒకళ్ళు చూసుకుంటారు.)

సన్యాసి: పాపం, వెళ్ళిపోయాడు. బాహ్యప్రపంచమూ, దాని భ్రమలలోనూ పడి తన కర్తవ్యం నెరవేర్చుకుంటాడట! జంకూ, గొంకూ లేకుండా మనం ముందుకు సాగుదాము. ఏ శక్తీ మన వేగాన్ని నిరోధించలేదు. (మళ్ళీ ప్రయాణం కొనసాగిస్తారు)

రెండవ మజిలీ

(కొంతవరకు దారి నిటారుగా ఉంటుంది. మలుపులు లంబకోణాల్లా ఉండటం వలన, ఎటు దారి తీస్తుందో చెప్పటం కష్టం. క్రిందకు చూస్తే దట్టమైన తెల్లని మబ్బు, క్రిందుగా ఉన్న ప్రపంచాన్ని కనబడనీయటం లేదు. కొద్దో గొప్పో ఉత్సాహంతో వాళ్ళు ముందుకు సాగుతారు. నిరాశావాది మాత్రం కాళ్ళీడ్చుకుంటూ దారి ప్రక్కన కూలబడతాడు. తల పట్టుకొని అచేతనంగా కూర్చొనిపోతాడు. ఆయన వెనుకబడటాన్ని గమనించి మిగతావారు వెనుకకు తిరిగి చూస్తారు. వాళ్ళలోని ఒక విద్యార్థి వెనుకకు వచ్చి, అతని భుజం తట్టి ఈ విధంగా అంటాడు:

మొదటి విద్యార్థి: మీకు ఏమయింది? అలసిపోయారా?

నిరాశావాది: (పొమ్మని సైగ చేస్తూ) లేదు, నన్ను వదిలేయ్. ఒంటరిగా వదిలేయ్. నడిచింది చాలు. ఇక నా వల్ల కాదు.

మొదటి విద్యార్థి: ఏమయింది? ధైర్యం తెచ్చుకోండి.

నిరాశావాది: వద్దు, నా వల్ల కాదు. నేను అలసిపోయాను. ఇదొక అర్థంలేని అసాధ్యపు ప్రయత్నం. (క్రిందుగా నున్న మేఘాన్ని చూపిస్తూ) అటు చూడు మనకు ప్రపంచం కనబడకుండా పోయింది. ఇక అర్థం చేసుకోవటానికి ఏమి మిగిలింది? (వెనక *లంబకోణంలా మలుపులు తిరిగే దారి వైపు చూస్తాడు*) ఎటు పోతున్నామో కూడా తెలియటం లేదు.

ఇదొక మాయ లేదా భ్రమ. లేదా రెండూ. మనం అన్వేషించాల్సిన సత్యం ఏమున్నది గనుక! ఈ ప్రపంచం, ఈ జీవితం గమ్యం లేని దారి వంటివి. ఈ నరక కూపంలో బంధింపబడ్డాము. నేను మీతో రాను. పోతే మీరు పొండి.

(చేతుల్లో తలను పెట్టుకుంటాడు. ఆయన్ను ఒప్పించటం ఆ విద్యార్థి చేతకాక ఆయన కర్మకు ఆయనను వదలి, మిగిలినవారిని చేరుకుంటాడు. వారంతా ఆరోహణ కొనసాగిస్తారు.)

మూడవ మజిలీ

(శాస్త్రవేత్త, కళాకారుడు ఇద్దరూ మాట్లాడుతూ, వెనుకబడ్డట్టుగా మిగతావారి వెనుక అనుసరిస్తున్నారు. వారి సంభాషణ ముగుస్తున్నది)

శాస్త్రవేత్త: నేను చెపుతూనే వున్నాను. కొంచెం తొందరపాటులో ఈ సాహసం చేశాము.

కళాకారుడు: నిజమే. ఫలితం లేకుండానే మన ప్రయాణం ఇంతవరకూ సాగింది. అయినా కూడ, కొన్ని ఆసక్తికర విషయాలు మాత్రం మన పరిశీలన లోనికి వచ్చాయి. అయితే ఇవి మనకు అంతగా ప్రతిఫలం ఇవ్వలేదు.

శాస్త్రవేత్త: అవును. నా విధానాలే మంచివి. ఇంత కంటె హేతుబద్ధంగా వుంటాయి. నిరంతరం ప్రయోగానికి అనుకూలంగా హేతుబద్ధంగా వుంటాయి. అయిపోయినదాని విలువను రూఢిగా అంచనావేసి గాని ముందుకు అడుగు వేయను. మన మిత్రులకు ఒక విషయం చెప్పాలి.

(వాళ్ళను సైగ చేసి పిలుస్తాడు. వాళ్లు ఆయనను సమీపిస్తారు. వారితో ఆయన ఇలా అంటాడు.)

మిత్రులారా, తోటి ప్రయాణీకులారా, ప్రపంచం నుంచి, దాని నిర్దిష్టమైన వాస్తవికత నుండి మనం దూరంగా పోతున్నామంటే పసిపిల్లల వలె ప్రవర్తిస్తున్నామని అనుకుంటున్నాను. ఇంతకు ముందు ఎవరూ ఎక్కని నిటారుగా ఉన్న ఈ పర్వతం ఎక్కితే సత్యాన్ని చేరుకోగలమని మనం అనుకున్నాము. ముందూ వెనుకా చూసుకోకుండా, మార్గం తెలుసుకోకుండా ప్రయాణం ప్రారంభించాము. అసలు మనం దారి తప్పలేదనే నమ్మకం ఏమైనా ఉందా? మనం క్షమించరానంత దుడుకుగా ప్రవర్తించామని అనిపిస్తున్నది. మన కృషి ఫలిస్తుందనీ, ఆశయం నెరవేరుతుందనే హామీ ఏమైనా ఉన్నదా? మన ప్రయత్నం అశాస్త్రీయం. అందువలన నేనిక్కడ

ఆగిపోవాలని నిర్ణయించుకున్నాను. క్షమించండి — మన స్నేహబంధం ఇలాగే ఉంటుంది — నేనిక్కడ ఆగిపోయి, సమస్యను క్షుణ్ణంగా అధ్యయనం చేసి, మనలను గమ్యం చేర్చే సరియైన మార్గాన్ని అన్వేషిస్తాను. (కొంచెం ఆగి) అంతే కాదు. సృష్టిలో ఎంత చిన్న విషయానికైనా; ఉదాహరణకు ఈ చిన్న రాయికైనా, దాని అమరిక కనిపెట్టగలిగితే మనం అన్వేషిస్తున్న సత్యాన్ని కనిపెట్టినట్లే. ఇక నేను ఇక్కడే ఆగుతాను. మళ్ళీ కలసుకునే వరకు సెలవు. కలుసుకుంటామని ఆశిద్దాం. మీరు ఎప్పటికైనా శాస్త్రబద్ధమైన విధానాలు ఆశ్రయిస్తారని ఆశిస్తున్నాను. ఇకపోతే, నేను అన్వేషించేది నాకు లభ్యం ఐతే మీకు ఆ శుభవార్త చెప్పటానికి వస్తాను.

కళాకారుడు: నేనూ మిమ్మల్ని విడిచిపోవాలనే అనుకుంటున్నాను. అయితే ఆ శాస్త్రవేత్త కారణాలు వేరు; నా కారణాలు వేరు. కాని, అవి కూడా అంత ప్రాముఖ్యమైనవే.

ఉత్సాహంగా సాగిన మన ఆరోహణలో నాకు కొన్ని అనుభవాలు కలిగాయి; క్రొత్త అందాలు తోచాయి. ఇంకా చెప్పాలంటే ఆనందం విషయంలో ఒక నూతన భావం జనించింది. నా అనుభూతులు అందరికీ అర్థం అయ్యేలా చెప్పాలనే తృష్ణ నాలో బలపడసాగింది. దీనికి 'పదార్థపు' రూపం ఇస్తే ప్రపంచానికి వెలుగును ఇచ్చినట్లవుతుంది. నా అభిప్రాయాలకు రూపకల్పన చేసేదాకా ఇక్కడే ఉండిపోతాను. అందుకు నాకు బాధగా ఉంది కూడా. నేను చెప్పదల్చుకున్నది చెప్పగలిగినపుడు, మీరు ఎక్కడున్నా మళ్ళీ మిమ్మల్ని కలుస్తాను. క్రొత్త విషయాలు అన్వేషిద్దాం. మీకు భగవదనుగ్రహం, అదృష్టం వెంట ఉంటుంది.

(మిగతావాళ్ళంతా దిగులుగా ఒకళ్ళ ముఖాలు ఒకళ్ళు చూసుకుంటూ ఉంటారు. రెండవ విద్యార్థి (యువతి) బిగ్గరగా అంటుందిలా:)

ఈ ఫిరాయింపులు మనకెందుకు! ఎవరి కర్మ వారిది. ఎవరి ఇష్టం వచ్చినట్లు వాళ్ళు చేస్తారు. ఏదీ మన ప్రయత్నాన్ని ఆపలేదు. సాహసంతో ధైర్యంగా ముందుకు సాగిపోదాము. బలహీనత వద్దు.

(శాస్త్రవేత్త, కళాకారుడు తప్ప మిగతావారంతా బయలుదేరుతారు.)

నాలుగవ మజిలీ

(ఇద్దరు జిజ్ఞాసువులూ, సన్యాసి ఎక్కడా ఆగకుండా ధైర్యంగా క్రమబద్ధంగా ముందుకు సాగిపోతారు. వాళ్ళ వెనుకనే చెట్టాపట్టాలేసుకుంటూ ఆ ప్రేయసీ ప్రియులు దేనినీ లెక్కచేయకుండా అనుసరిస్తారు. వెనుక నున్న విద్యార్థులు మాత్రం అలిసిపోయినట్లు ఆగిపోతారు.)

మొదటి విద్యార్థి: మిత్రులారా! ఎక్కటం అంటే ఇదేనా? ఎలాంటి దారి ఇది? ఎక్కడా ఆగటం లేదు. ఊపిరి పీల్చుకోవటానికి కూడా వ్యవధి లేకుండా ఉన్నది. నాకు నీరసం వస్తున్నది.

రెండవ విద్యార్థి: ఏం, నువ్వు కూడా మానేస్తావా? నువ్వు ఇలా చేస్తే బాగుండదు.

మొదటి విద్యార్థి: అబ్బే, అట్లాంటిది ఏమీ లేదు. ఎందుకు మనం కాసేపు ఆగి ఊపిరి పీల్చుకోకూడదు. కాళ్ళు నొప్పి పుడుతున్నాయి. కొంచెం విశ్రమిస్తే ఇంకా బాగా ఎక్కగలుగుతాము. కొద్దిసేపే. తర్వాత ఇంకా ఉత్సాహంగా ఎక్కగలుగు తాము. చూస్తావుగా.

మూడో విద్యార్థి: సరే, అలసిపోతే నిన్నిక్కడ ఒంటరిగా వదిలేసి వెళ్ళిపోలేముగా! నాకూ అలసటగానే వున్నది. కాసేపు కూర్చుందాం. పిచ్చాపాటి మాట్లాడుకుందాం.

రెండవ విద్యార్థి: (కాసేపు తటపటాయించి తానూ కూర్చుంటుంది) సరే, నేనూ మీతోనే. మిమ్మల్ని వదలాలని లేదు. కాని ఇక్కడ ఎంతోసేపు జాగు చేయకూడదు. ప్రమాదం కూడా.

(ప్రేమికుల జంట ఒకసారి వెనుకకు తిరిగి వాళ్ళను చూచి మళ్ళీ ముందుకు సాగుతారు.)

ఐదవ మజిలీ

(ప్రదేశం చాలా ఎత్తుగా వుంటుంది. దారి ఇరుకు. అక్కడ నుండి చూస్తే భూమి, ఆకాశాలు కలుస్తున్నట్లే కనబడుతుంది. లోయ ఏమీ కనబడటం లేదు. దిగువన తెల్లని మబ్బులు అడ్డంగా వున్నాయి. ఎడమ ప్రక్కన దారికి కొంచెం దూరంగా

ఒక చిన్న ఇల్లు ఉంది. మొదటి ముగ్గురూ ఆగకుండా సాగిపోతారు. ప్రేమికుల జంట మాత్రం చేతిలో చెయ్యి వేసుకొని ఊహా లోకంలో మునిగిపోయి చేరుకుంటారు.)

యువతి: (*ఏకాంతంగా ఉన్నట్లు గ్రహించి*) చూడు, ఎవరూ లేరు. మనం మాత్రమే ఉన్నాం. మిగతావాళ్ళ గొడవ మన కెందుకూ? మనం హాయిగానే ఉన్నాంగా!

యువకుడు: (ఎదురుగా ఉన్న ఇల్లు చూస్తూ) ప్రియా! ఆ యిల్లు చూడు. మనలను పిలుస్తున్నట్లుగా లేదూ? ఇంతకంటె మరేం కావాలి! మనకు ఒక అనువైన ఆశ్రయం దొరికింది. మన అన్యోన్యతకు ఏ అడ్డంకీ లేనట్లు నాకు అనిపిస్తుంది. మనది మచ్చలేని జంట. మిగతావారు ఎక్కితే ఎక్కుతారులే. ఆ కఠోర సత్యాన్ని వాళ్ళనే కనిపెట్టనివ్వు. మన సత్యమేదో మనం కనిపెట్టాంగా!

యువతి: ప్రియతమా, మనం ఆ ఇంట్లో విశ్రమిద్దాం. దేన్నీ పట్టించుకోకుండా ప్రేమనే ఆస్వాదిద్దాం.

(*చేతిలో చెయ్యి వేసుకుంటూ ఆ ఇంటి వైపు నడుస్తారు*)

ఆరవ మజిలీ

(*మార్గం పోను పోను అతి ఇరుకుగా వుంటుంది. పోయి పోయి ఒక పెద్ద బండరాయి వద్ద ఆగిపోతుంది. ఆ రాయి ఎత్తు చెప్పటం కష్టం. దాని పై భాగం చూపులకు అందదు. ఎడమ ప్రక్కగా ఒక విధమైన పీఠభూమి. దాని చివరన ఒక చిన్న కుటీరం కనబడతాయి. అంతా నిర్మానుష్యం. బృందంలోని సన్యాసి ఆగి, ఇతరులను ఆగమని సైగ చేస్తాడు.*)

సన్యాసి: చూడండి, మీకో ముఖ్యవిషయం చెప్పాలి. వింటున్నారా? మీకే చెప్పేది. మన ఆరోహణలో నాకు ఆత్మసాక్షాత్కారం కలిగింది. నా ఆత్మను నేను దర్శించాను. అనిర్వచనీయమైన శాశ్వతత్వంలో ఐక్యమైపోయినట్లు నా కనిపించింది. మిగతాదంతా నాకు ఉన్నట్లే అనిపించటం లేదు; అవసరం లేదు కూడా. దానికి భిన్నంగా ఉన్నదంతా ఒక భ్రమ; అనవసరం. కనుక నేను గమ్యం చేరాననే భావిస్తున్నాను. (ఎడమన ఉన్న సమతలం వైపు చూపిస్తూ) ఇక్కడే వుంది దివ్యమైన ఏకాంతం. ఇక నుంచి గడిపే జీవితానికి అనువైనది. శేషజీవితం ఇక్కడే గడుపుతాను. జీవించవలసిన అవ

సరం నుండి విముక్తి పొంది కాలం గడుపుతాను.
(మరో మాట లేకుండా, కనీసం ఎవరికీ వీడ్కోలు చెప్పకుండా, తిరిగి చూడకుండా తన వ్యక్తిగత లక్ష్యసాధనకై సూటిగా ముందుకు సాగిపోతాడు. అతని విశిష్ట సంకల్పాన్ని గమనించి చలించిపోయిన మిగతా జిజ్ఞాసువులు ఇద్దరూ ఒకళ్ళ ముఖాలు ఒకళ్లు చూచుకుంటారు, కాని త్వరలోనే తేరుకుంటారు. ఇంతలో వాళ్ళలో ఉన్న యువతి గట్టిగా అంటుంది)

రెండవ జిజ్ఞాసువు: కాదు, కాదు; అది సత్యము కానే కాదు. పరిపూర్ణ సత్యం కాదు. విశ్వసృష్టి కేవలం తప్పించుకోవలసిన ఒక భ్రమ కాదు. అసలు మనం గమ్యాన్ని ఇంకా చేరుకోనే లేదాయె. మన ఆరోహణ పూర్తి కాలేదు కూడా.

మొదటి జిజ్ఞాసువు: *(నిటారుగా ఉన్న శిఖరం మొదట్లో ఆగిపోయిన దారిని చూపిస్తూ)* ఇక్కడ దారి ఆగిపోతుంది. ఇంత కంటె ముందుకు పోయిన వారెవరూ ఉన్నట్లు లేదు. అసాధ్యమైన ఈ శిఖరాన్ని అధిరోహించాలంటే ఒక్కో మెట్టూ మనంతట మనంగా — ఏ మార్గదర్శీ లేకుండా — మన మార్గాన్ని మనమే అన్వేషించుకోవాలి. మన మార్గం మనమే నిర్మించుకోవాలి.

రెండవ జిజ్ఞాసువు: దానికేంలే. సర్వదా ముందుకు సాగిపోదాం. మనం అన్వేషించాల్సింది ఇంకా మిగిలే ఉన్నది. ఈ సృష్టికి వెనుకన ఉన్న పరమార్థాన్ని అన్వేషించాలి.

(వాళ్ళు మళ్ళీ ప్రయాణం ప్రారంభిస్తారు)

ఏడవ మజిలీ

శిఖరాగ్రం

(ఇద్దరు జిజ్ఞాసువులూ అన్ని పరీక్షలూ ధైర్యంగా తట్టుకొని పట్టుదలతో శిఖరాగ్రం చేరుకుంటారు. ఆ చోటు అంతా దేదీప్యమానమైన కాంతిపుంజాలతో నిండి ఉంది. వాళ్ళు నుల్చొని ఉన్న చాలీ చాలని శిఖరాగ్రం తప్ప మిగతా ఎక్కడ చూచినా కాంతిపుంజమే గోచరిస్తుంది.)

మొదటి జిజ్ఞాసువు: ఎట్టకేలకు శిఖరాగ్రం చేరుకున్నాము. అంతటా మిరుమిట్లు గొలిపే సత్యతేజస్సు! ఇది మినహా ఏమీ కనబడడం లేదు.

రెండవ జిజ్ఞాసు: అంతా అదృశ్యం అయింది. అతి కష్టంగా మనం ఎక్కిన మెట్లు కూడా కనబడటం లేదు.

మొదటి జిజ్ఞాసువు: అంతా శూన్యమే. కేవలం నిలబడే స్థలమే మిగిలి వుంది.

రెండవ జిజ్ఞాసువు: ఇప్పుడు ఎటు పోవాలి; ఏమి చేయాలి?

మొదటి జిజ్ఞాసువు: సత్యము ఇక్కడ ఉన్నది. కేవలం సత్యం మాత్రమే. అంతటా సత్యమే ఆవరించి ఉన్నది. అంతా సత్యస్వరూపమే!

రెండవ జిజ్ఞాసువు: దీన్ని తెలుసుకోవాలంటే ఇంకా ముందుకు పోవాల్సిందే. అందుకోసం ఇంకో రహస్యాన్ని కనుగొనాలి.

మొదటి జిజ్ఞాసువు: స్పష్టంగా ఇక్కడతో మన వ్యక్తిగత కృషి పరిసమాప్తి అవుతుంది. మరో శక్తి జోక్యం చేసుకోవాల్సిందే.

రెండవ జిజ్ఞాసువు: దైవకృప! దైవకృప మాత్రమే పని చేస్తుంది. ఈ అద్భుత కార్యం దైవకృప వల్లనే సాధ్యం.

మొదటి జిజ్ఞాసువు: (దిక్చక్రం వైపు చేతులు చాపి) చూడు, అటువైపుగా చూడు, దూరంగా! ఈ అంతులేని అఖాతం ఆవలివైపున దేదీప్యమానంగా అద్భుతకాంతితో అపురూపమైన ఆకారాలు! దేవుని కృపావృష్టి జాలువారిన ఆ దివ్యభూమి. అదో నూతన ప్రపంచం.

రెండవ జిజ్ఞాసువు: అవును, అదే! అక్కడకే మనం చేరాలి! కాని ఎలా?

మొదటి జిజ్ఞాసువు: మన గమ్యం అదే కాబట్టి మార్గం అదే అవగతం అవుతుంది!

రెండవ జిజ్ఞాసువు: అవును. దానికి అచంచల విశ్వాసం అవసరం. దైవకృపపై అనంతమైన విశ్వాసం ఉండాలి. మనం దైవానికి పూర్తిగా సమర్పించుకోవాలి.

మొదటి జిజ్ఞాసువు: అవును, దైవేచ్ఛను పూర్తిగా విశ్వసించి దానికి పరిపూర్ణంగా సమర్పించుకోవాలి. అదీ గాక, మనకు తెలిసిన మార్గాలన్నీ అదృశ్యమైనాయి కాబట్టి జంకూ గొంకూ లేకుండా పూర్తి విశ్వాసంతో ముందుకు దూకాలి.

రెండవ జిజ్ఞాసువు: అప్పుడే మనం చేరవలసిన గమ్యం చేరగలం.
(ముందుకు దూకుతారు)

ముగింపు మాటలు

సాఫల్యత
దివ్యకాంతుల ప్రపంచం

మొదటి జిజ్ఞాసువు: చివరకు ఇక్కడకు చేరగలిగాము. ఏదో అద్భుతశక్తి అదృశ్య హస్తాలతో మనలను ఇక్కడకు చేరవేసింది.

రెండవ జిజ్ఞాసువు: (అంతటా కలయజూస్తూ) ఎంతటి అత్యద్భుత కాంతి! మనం ఒక దివ్యజీవనం సాగించటం ఎలాగో నేర్చుకోవాలి!

(తెర పడుతుంది)

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: కె. ఆర్ . ఎల్. నరసింహారావు

నవయుగానికి భవిష్యద్దర్శన మార్గము

ఒక అసాధారణ మలుపు: ఒక నూతన జాతి ఆగమనము

ప్రపంచ చరిత్ర ఒక అసాధారణమైన మలుపు తిరిగే తరుణంలో మనం ఉంటున్నాము. ఎన్నడూ మానవజాతి ఇంతటి రక్తపాతం, గందరగోళ పరిస్థితి, ద్వేషపూరిత వాతావరణం అనుభవించి యుండలేదు. అయితే ఎన్నడూ కూడా మానవహృదయంలో ఇంత తేజోవహమైన ఆశాకిరణమూ ఉద్భవించలేదు. మన గుండె చప్పుళ్ళు వింటే మనకు అర్థమవుతుంది. న్యాయం, ధర్మం, సౌందర్యం, సహృదయ సౌభ్రాతృత్వాలతో వెల్లివిరిసే నూతన సామ్రాజ్యం ఏర్పడాలని ప్రతి హృదయం ఆరాటపడుతోందని. అయితే ప్రస్తుత పరిస్థితులు దీనికి భిన్నంగా ఉన్నాయి. ప్రాతః కిరణాలు వెలువడే ముందుండే చీకటి గాఢాధికంగా ఉంటుందని మనకు తెలుసు కదా! రాబోయే అరుణోదయానికి ఇది చిహ్నం కావచ్చు. ఈ అంధకారం ఎన్నడూ

లేనంత దట్టంగా, భయంకరంగా ఉన్నట్లే, రాబోయే ఉషోదయం కూడా ఎప్పటికంటే ఎక్కువ వెలుగుతో, స్వచ్ఛంగా, తేజోమయంగా ఉంటుందేమో... ఈ దుస్వప్నాల రేయి గడిపేస్తే ప్రపంచం ఒక నూతన చైతన్యానికి మేల్కొనగలదు.

ఇప్పటి దాకా మనోశక్తితో ముడిపడి ఉన్న ఈ నాగరికత నాటకీయంగా ముగియనున్నది. పదార్థాన్నీ, జీవాన్నీ కూడా ఇంతదాకా శాసిస్తూ వచ్చిన మనస్సువల్ల ప్రపంచానికి ఒరిగిందేమిటని మనం ఇప్పుడు చర్చించటం లేదు. ఇక మీద ఒక నూతన పరిపాలన రాబోతున్నది — అదే, మానవ పరిపాలన ముగింపు; దైవపాలన ఆరంభం.

ఇటువంటి అత్యద్భుతమైన, అపురూప సమయంలో మనం భూమ్మీద నివసిస్తున్నా మంటే అది ఎంతటి అదృష్టమో! అయితే ఇటువంటి అపూర్వ పరిణామాలను ప్రేక్ష కులుగా చూస్తూంటే సరిపోతుందా? ఎవరైతే తనూ, తన కుటుంబంవరకే కాక విశాల హృదయంతో వ్యవహరిస్తారో, తన ఆలోచనలను తన స్వంతానికీ, సంప్రదాయ వ్యవహారాలకీ పరిమితం కాకుండా విస్తరిస్తారో, ఇంకా చెప్పాలంటే ఎవరైతే తమకూ, తమ కుటుంబానికీ, తమ దేశానికి మాత్రమే కాక, ప్రపంచం మొత్తం మానవుల రూపంలో ఉన్న ఆ సర్వవ్యాపక పరమేశ్వరునకే చెందినవారమని భావిస్తారో, వారు తెలుసుకుంటారు — తాము మానవత్వం కోసం, దివ్యమైన ఆ అరుణోదయం కోసం లేచి ఉద్యమించాలని.

అపరిచితము, కష్టము అయిన మార్గాన్వేషణలో మన పురోగమనాన్ని సాధ్య మైనంత స్పష్టతరం చేయటానికి ప్రయత్నిద్దాము.

భావి మానవుడు, అంటే అతీతమానవుడు ఏ విధంగా ఉంటాడోనని మనం రూపకల్పన చేసుకొనటంలో జాగ్రత్త పాటించాలి. ఎందువల్లనంటే ప్రస్తుత మానవునే మచ్చుగా తీసుకొని, మరింత పరిపూర్ణతతో అభివృద్ధి చేయటం కాదు. ఈ పొరపాటు చేయకూడదనుకుంటే జీవన పరిణామక్రమం చెప్పే పాఠాలను అధ్యయనం చేయాలి.

భూమ్మీద, ఏదైన ఒక కొత్త జీవరాసి ఉత్పన్నమైనదంటే, దాని అర్థం ఒక నూతన సూత్రము, నూతన చైతన్యస్థాయి, ఒక నూతన శక్తి ప్రకటితమౌతుందనే విషయం మనం లోగడ తెలుసుకున్నాము. ఎప్పుడైతే ఈ నూతన జీవరాసి ఇంతవరకూ అవ్యక్తంకాని చైతన్యాన్ని, శక్తిని సంతరించుకుంటుందో, గతంలోని తన పరిపూర్ణ ప్రత్యేక లక్షణాలను కొంతగానీ, చాలావరకు గానీ కోల్పోవచ్చు. ఉదాహరణకు

ప్రకృతి పరిణామంలోని చివరి దశలో మానవునికీ, అతని ముందున్న జాతి కోతికీ మధ్య నుండే గొప్ప భేదం ఏమిటి? కోతికుండే ప్రాణికశక్తి, బలము, పరిపూర్ణప్రాణ ప్రకృత్తి జీవరాశియైన మానవుడు వదులుకున్నాడు కదా! అత్యద్భుతంగా చెట్లెక్కడం, మొగ్గలు వేయడం, పెద్ద పెద్ద గోతులను అవలీలగా దాటడం, శిఖరాల మీద గెంతటం మానవుడు చెయ్యలేడు కదా! అయితే దానికి బదులుగా అతనికి మేధాశక్తి, తార్కికంగా ఆలోచించడం, సంయోగపరచడం, ప్రయోగాత్మకంగా ఉండటం సొంతమైంది. నిజానికి మానవునితోనే మనోమయ జీవనం భూమ్మీద ఆవిర్భవించింది. ముఖ్యంగా మానసికజీవిగా ఉన్న మానవుడు తనకు శక్యమైనవి తనతో ఆగకుండా తనలో ఇంకా ఇతర లోకాలు, శక్తులు, ఇతర చైతన్యస్థాయిలు ఉన్నట్లు భావిస్తున్నాడంటే అవి భవిష్యత్తుకు సంబంధించిన వాగ్దానాలే. ఏ విధంగా కోతిలో మానసికశక్తులు గుప్తంగా దాగి ఉన్నాయో, అదే విధంగా మానవునిలో భవిష్యత్ మానవుని సంభావ్యతలు కూడా ఉన్నాయి.

మన లోకానికి అతీత ఆధ్యాత్మిక ప్రపంచంలో నివసించే మనుష్యులు కొంతమంది మన మధ్యే ఉంటారు. అటువంటివారు కొద్దిమందే అయినా వారు అపురూపంగా ఉన్నప్పటికీ మానవజాతికి మార్గదర్శకులై భవిష్యత్పరిణామ దిశగా కొంతమందిని నడిపిస్తారు. కాలగతిలో అక్కడా అక్కడా కొద్దిమందిలో మాత్రమే మూర్తీభవించి ఉన్న ఆ గుణగణాలు ఆవిర్భవించనున్న నూతనజాతికి ప్రధాన లక్షణాలు కాగలవు.

ప్రస్తుత మానవుని జీవనవిధానం తర్కానికి లోబడి నడిచేది. మనస్సు ప్రధానంగా అతని చర్యలు సాగుతాయి. అన్నిటినీ పరిశీలిస్తూ, జ్ఞానాన్ని పొందుతూ, నిర్ణయాలు చేస్తూ తనకి కావలసిన విధంగా జీవితాన్ని గడుపుతాడు. కానీ భవిష్యత్తులో అలా కాకుండా ఉపజ్ఞే (అంతర్బుద్ధి) జాతిని నడిపిస్తుంది. అంటే మనస్సు, ఆలోచనలతో నిమిత్తం లేకుండా అంతరంగ దైవసూత్ర నిబద్ధమై జాతి నడుస్తుంది. ఇప్పుడు కూడా కొంతమంది ఆ విధంగా అంతర్బుద్ధి అనుభవమునకు నిబద్ధులైన వారున్నారు. — కొన్ని రకాల అడవి గొరిల్లాలకు కొద్దికొద్దిగా తార్కికమైన ప్రవర్తన ఉండటం నిస్సందేహమైన విషయమే కదా!

అంతర్గతంగా ఆత్మాభివృద్ధి చేసుకున్న కొద్దిమంది మానవులు తమ సర్వశక్తులతో కృషిచేసి వారి సత్తాయొక్క నిజసూత్రాన్ని కనుగొన్నవారు, కొంతవరకు అంతర్బుద్ధి కలిగి ఉంటారు. గాలిలేక స్తంభించినప్పుడు నిశ్చలమైన కొలనులో ఏ విధంగా

నక్షత్రకాంతి ప్రదీప్తమౌతుందో అలానే మనస్సు నిశ్శబ్దంగానూ, బాగా శుభ్రపరచిన అద్దం మాదిరి స్వచ్ఛంగానూ ఉన్నప్పుడు అతిమానసకాంతి, అందలి సత్యము దానిపై పడి, ఆ అలజడిలేని మనస్సులో దీపించి, అంతర్బుద్ధిని జనింపచేస్తుంది. ఆ నిశ్శబ్దంలో ఆ స్వరాన్ని ఎవరైతే వినగల్గుతారో వారు దానిని తమ చర్యలకు తగిన ప్రేరణగా భావిస్తారు; సాధారణ మానవులు వారి తర్కాన్ననుసరించి గజిబిజి మార్గంలో ఇటూ అటూ తిరుగుతూండగా, వీరు మాత్రం అంతశ్చేతన చూపే మార్గంలో తిన్నగా వెళ్ళగలుగుతారు. ఈ అంతర్బుద్ధి ఒక వరంగా లభించే ఉపజ్ఞ. అది ఒక సుస్థిరమైన, అమోఘమైన చేయూత.

ఈ అమోఘమైన శక్తి ప్రస్తుతం అస్వాభావికంగా కనుపించినా, భవిష్యత్ జాతికిది సాధారణం, స్వాభావికం కాగలదు. అయితే నిరంతరం దాని వాడుక సాధారణ మనో తర్కసామర్థ్యానికి నష్టకారి అవుతుందేమో! కోతికున్న శారీరకసామర్థ్యం మానవునికి లేకుండాపోయినట్లే, మానవుని మానసిక సమర్థత అతిమానవుడు పోగొట్టు కుంటాడు. అయితే ఇప్పుడున్న ఆ మానసిక సామర్థ్యం తననూ, తన తోటివారినీ మోసగించుకోటానికే గదా!

ఎప్పుడైతే మానవుడు ఇప్పటిదాకా తాను అభివృద్ధి చేసుకున్నాననుకుని గర్వ పడుతూ చెప్పుకుంటున్న తన సామర్థ్యాలన్నీ — తన మేధస్సుతో సహా సరిపోవని గ్రహించి ధైర్యంగా వెల్లడి చేస్తాడో, అప్పుడే అతిమానసత్వానికి మార్గం అతనికి సుగమమవుతుంది. ఇక అప్పటి నుంచీ తన అంతర్గత పేటిక తెరిచి అందులో నిగూఢమై యున్న గొప్ప శక్తుల నన్నిటినీ ఆవిష్కరించుకొని విడుదల చేయటమే అతని ముఖ్య కార్యక్రమం అవుతుంది. అంతవరకూ తాను అధ్యయనంచేసిన కళలు, తత్త్వశాస్త్రాలు, విజ్ఞానశాస్త్రం, నీతిశాస్త్రం, సాంఘికజీవనం మొదలైన ప్రముఖ సాధనాలన్నీ తన జీవితానికీ, తన మనస్సు తృప్తికీ పరిమితమై పోకుండా ఒక మహాసత్యాన్ని ఆవిష్కరించడం కోసమే వినియోగపడాలి. మానసిక జీవితపరిధుల వెనక మరుగైయున్న ఈ మహాసత్యంయొక్క శక్తిని మానవజీవితంలో ప్రవేశపెట్టాలి. ఈ ఆవిష్కరణమే మన ఉన్నత సత్తకీ, ప్రకృతికీ సరిపడిన కార్యక్రమము.

అయితే మనం ఇంకా ఆత్మోపజీవులం కాము; కాని కావాలి — అంటే నీషే కీర్తించిన బలమైన ప్రాణిక ఇచ్ఛాజీవులు కాకూడదు. ఆధ్యాత్మిక ఆత్మబలసంపన్నులు కావాలి. అతిమానస మానవత్వమును ప్రస్తావించినపుడు నీషే రూపకల్పన చేసిన

దృఢమైన, కాని, అసమగ్ర బాహ్య అతిమానస భావనకి సంబంధించిన గందరగోళం నుంచి బయటపడాలి.

నీషే పొరపాటు చేశాడు. దానిని మనం తిరస్కరించాలని అంటున్నాము. నీషే అతిమానవుడు అధిక బలాఢ్యుడు. ప్రబలమైన శక్తి. ఆ శక్తి బరువుకి మనిషిలోని ఇతర ప్రత్యేక లక్షణాలు అన్నీ అణగిపోతాయి. ఆలాటి అతిమానవవుడు మన ఆదర్శం కాదు. ప్రస్తుతం ఆరాధింపబడే ఆ అతిమానసశక్తి, ఇప్పుడు వెర్రితలలు వేసి వినాశకరశక్తిగా దేశాలను ఎలా నాశనం చేస్తున్నదో చూస్తూనే ఉన్నాము.

అది కానే కాదు; సంతత పరిపూర్ణ ఆత్మవికసనమే అతీత మానవత్వానికి మార్గము. మనిషి ఆధ్యాత్మీకరణకు ఒదిగి ఉంటే, అంతా మారుతుంది, సుగమమవుతుంది. ఆధ్యాత్మిక మార్గాన్ననుసరిస్తూ ఆత్మసిద్ధిని పొంది, తనలోని సత్యాన్ని, తన సత్యస్వరూపాన్ని గుర్తించి, స్వతస్సిద్ధంగా దాని ముందు వినమ్రుడైనపుడు మానవుడు అధికాధిక పరిపూర్ణతను పొందగలడు. ఈ స్వతస్సిద్ధత అనేది జంతుప్రకృతి మాదిరిగా అంతర్బుద్ధి, సుప్తచేతనా కాదు, అంతర్ జ్ఞానము, ఒక సమగ్రమైన అంతర్వాణి.

దీనిని బట్టి నూతన యుగంలో భావిమానవతకు సహాయపడగలిగే వారెవరంటే ఆధ్యాత్మిక పరిణామమే మానవ భవితవ్యమనీ, అదే ముఖ్యావసరమనీ గుర్తెరిగినవారే. ప్రస్తుత మానవజాతి, ఆధ్యాత్మిక మానవజాతిగా మారిపోవాలనీ, ఏ విధంగా ఆది మానవుడు పశుస్వభావం నుంచి పూర్తి మానసికవికాసం పొందిన మానవునిగా పరిణామం చెందాడో అదే మాదిరి ఈ పరిణామం కూడా కొనసాగాలని గుర్తించినవారే ఆ వ్యక్తులు.

అటువంటివారు జాతిమతాలను ఎక్కువ పట్టించుకోకుండా ఎవరి నమ్మకాలను వారికి వదలిపెడతారు. కానీ ఆధ్యాత్మిక మార్గం వైపు మళ్ళటానికే ఎక్కువ ప్రాధాన్యత నిస్తారు. ముఖ్యంగా బాహ్యవ్యవస్థలు, యంత్రాంగాల ద్వారా ఈ మార్పు తేవచ్చనే తప్పుడు ఆలోచన మాత్రం వారు చేయరు. ఎవరికి వారు అనుసరిస్తే తప్ప ఇది కార్యరూపం దాల్చదని వారికి పూర్తిగా తెలుసు.

ఈ విధంగా ఉన్న వ్యక్తులు అహంకారజనిత ప్రేరణలను, ఆచారవ్యవహారములను, స్వార్థపూరిత గమ్యాలను పూర్తిగా వదిలిపెట్టేస్తారు. పరిపూర్ణ నిష్కామకర్మయే వారిది. ఇహలోక పరలోకాలకు సంబంధించిన స్వలాభాపేక్షతో పనిచేయడం వారి

ఊహ కందనిది. ప్రతిఫలాపేక్ష లేకుండా ఏ పనినైనా భగవన్నిర్దేశితంగా, సంపూర్ణంగా, భేషజమేమీ లేకుండా ఆనందంగా చేస్తారు. ఆ విధంగా భగవత్ప్రేరణతో పనిచేస్తే, ఆ చేయడంలోని ఆనందమే వారికి పారితోషకము. తమ చైతన్యంతో, తమ సంకల్పంతో తమ లోని దివ్యతత్వంతో ఏకత్వాన్ని పొందటమే వారికి దక్కే ప్రతిఫలము.

ఈ విధమైన ఏకత్వంలోని అతీతమానవుడు తన సాంఘికస్థాయిని తెలుసుకుంటాడు. తనలోని దివ్యత్వాన్ని గుర్తెరిగినప్పుడు అదే దివ్యతత్త్వాన్ని అందరిలోనూ కూడా గుర్తుపట్టగలడు. తనలో తాను ఏకత్వాన్ని పొందినట్లు అందరిలో ఉండేది ఒకటిగా చూసి అందరితోనూ ఏకత్వాన్ని పొంది అంటే వారి తత్త్వంతోనే కాక అంతర్బాహ్యస్థాయిలలోనూ, ఆకృతులలోనూ కూడా ఏకత్వాన్ని పొందుతాడు. అతను ఒక మనస్సు, ప్రాణం, శరీరము కాకుండా ఎరుక కలిగి ఆధారభూతమైన ప్రత్యగాత్మే. అదే మౌనంగా, ప్రశాంతంగా ఉండే మనఃప్రాణదేహాలను పాలించే శాశ్వతతత్త్వము. ఆ తత్త్వమే సకల జీవరాసులను పోషిస్తూ, పాలిస్తూ ఉండటాన్ని అతడు దర్శిస్తాడు. తనలోని ఆ పరతత్త్వమే సృష్టికి మూలాధారమై సర్వప్రాణులలోనూ కర్తగా ఉండి వారిని నడిపిస్తోందనీ తెలుసుకుంటాడు. ఈ విశ్వంలో అభివ్యక్తమైన సకల ఆకృతులూ ఆ దైవస్వరూపాలనే విషయం గ్రహిస్తాడు. అలా గ్రహించి ఆ పరమాత్మలో లీనమై, తన తనువూ, మనసూ, ప్రాణం ఆయన ప్రకటనలేననీ, ఆ విధంగా ఇతరులుగా కనబడేవారు కూడా తన మనసూ, ప్రాణం, దేహంగానే ఉన్నట్లు, అనుభూతిని పొందుతాడు. వారితో సమంగా ఉంటాడు. అందరిలోని ఏక చైతన్యాన్ని గుర్తిస్తాడు. పదార్థమంతా ఒకటిగా అనుభూతి పొందినప్పుడు తన శరీరానికీ, ఇతర శరీరాలకీ తేడా అతనికి తోచదు. సర్వజీవకోటి యొక్క మనస్సుతో, హృదయంతో ఏకత్వాన్ని పొందుతాడు. ఇంతెందుకు, తననే అందరిలోనూ, అందరినీ తనలోనూ దర్శిస్తూ, పరిపూర్ణ ఏకత్వంలోనే నిజమైన ఐకమత్యముందనే విషయం గ్రహిస్తాడు.

అతీత మానవుని గురించిన మొట్టమొదటి వివరాలన్నిటినీ వర్ణించాము కాబట్టి ఇంతటితో ఆపటం మంచిది. ఇంతకంటే ఎక్కువ వివరించడం నిరర్థకమే కాక నిరుపయోగమని కూడా తెలిసింది. మనం ఎన్ని రకాలుగా నిర్దుష్టమైన ఊహాగానాలు చేసినప్పటికీ ఆ భావిమానవుని రూపొందించలేము. మనం ఏం చేయాలంటే పరమోత్సాహంతో మనస్ఫూర్తిగా ఆకాంక్షించడం వల్ల కలిగే అప్రతిహత ప్రేరణ క్రియాశీలత

లను మనస్సులోను, హృదయంలోను నిలుపుకొని, పృథ్విపై ఆవిర్భవించనున్న నూతన జాతిని గురించిన ఉన్నత భావన పొందగలిగే స్థితిలో ఉండాలి. అప్పుడు మనం నూతన మానవుల రూపకల్పనలో నిర్ణయాత్మకంగా ముందుకు సాగగలము; మానవత్వాన్ని పరిరక్షించగల జాతిని సృష్టించడంలో మధ్యవర్తులుగా మన వంతు సేవచేయగల అర్హతను సంపాదించగలము.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామ శాస్త్రి

ఔషదంతో వ్యాధి నివారణ

(మొదటి భాగం)

ఆలోచనలు — సూక్తులు

385. రోగి యొక్క మనసు అతని శరీరంలోని జబ్బు మీదే లగ్నం అయి ఉండడం వల్ల, ఆ రోగం అనవసరంగా సుదీర్ఘకాలం పొడిగింపబడి, ఆ పరిస్థితి అంత ప్రమాదకరం కాకపోయినా, చివరకు మృత్యువుకు గురిచేస్తుంది.

386. మానవాళికి వైద్యవిజ్ఞానం ఒక ఆశీర్వాదం కన్న శాపంగా పరిణమించింది. అంటువ్యాధుల తీవ్రత యొక్క ప్రభావాన్ని తగ్గించి, అద్భుతమైన శస్త్రచికిత్సను ప్రాచుర్యంలోకి తెచ్చింది. కాని, దానితోపాటు మనిషి యొక్క సహజ ఆరోగ్యాన్ని బలహీనపరచి మనిషి రోగాలను అధికతరం చేసింది. మనసులోను, శరీరంలోను భయం, అన్యాధీనత అన్న విత్తులను నాటింది. మనలోని సహజమైన ఆరోగ్యశక్తి మీద కాక సత్తువ, రుచి లేని ఖనిజ, వృక్షాలపై ఆధారపడుటను నేర్పింది.

387. ఓ రోగానికి ఓ మందుని లక్ష్యంగా పెట్టుకుంటాడు వైద్యుడు. ఒక్కోసారి అది పనిచేస్తుంది, ఒక్కోసారి పనిచేయదు. ఆ నయం చేయని మందులను లెక్కలోకి తీసుకోకుండా, కుదిర్చినవాటిని మాత్రం సమీకరించి ఒక శాస్త్రంగా క్రమబద్ధం చేస్తారు.

388. నాటువైద్యుణ్ణి నమ్ముతున్నారని ఆదివాసుల్ని గేలి చేస్తాం, కాని వైద్యుల్లో నమ్మకమున్న నాగరికులు మాత్రం మూఢనమ్మకాలు తక్కువగా వున్న వారెలా అవుతారు? ఆ ఆదివాసి ఒక మంత్రోచ్ఛారణ చేయడంవల్ల ఓ రకమైన జబ్బు నయమౌతుందని తెల్సుకుని, దాన్ని నమ్ముతాడు. ఈ నాగరికుడైన రోగి వైద్యుడు నిర్ధారించిన ప్రకారం మందు వేసుకుంటే, ఓ రకం జబ్బు నుంచి తేరుకుంటానని తెలుసుకుంటాడు. అతడూ నమ్ముతాడు. తేడా ఏముంది?

389. ఉత్తర భారతదేశంలోని ఓ గోవుల కాపరికి జ్వరం వచ్చినపుడు, అతడు చల్లని నదీప్రవాహంలో ఓ గంట కూర్చుని, సేదతీరి, ఆరోగ్యంతో లేస్తాడు. అదే చదువుకున్నవాడు ఆ విధంగా చేస్తే, ఇక ఈ భూమ్మీద ఉండడు. ఆ ఔషధం యొక్క గుణం ఒకరిని చంపి, మరొకరిని బాగు చేస్తుంది అని కాదు కాని మన శరీరాలు తీవ్రమైన మానసిక ప్రబోధాలతో తప్పుడు అలవాట్లకు ప్రభావితమయినందువల్ల.

390. నిజానికి రోగాన్ని నయం చేసేది మందు కాదు; రోగికి వైద్యుడిచ్చే మందు కన్నా ఆతని మీద విశ్వాసమే. ఈ రెండూ, వారంతటవారే నాశనం చేసుకున్న సహజమైన స్వీయ ఆత్మశక్తికి, వికృతమైన ప్రత్యామ్నాయాలు.

391. మానవాళికి అత్యంత ఆరోగ్యకరమైన యుగాలు — అతి తక్కువ భౌతికమైన నివారణలున్న కాలాలే.

392. ఈ భూమ్మీద దృఢమైన మంచి ఆరోగ్యంతో ఉన్న జాతి ఆఫ్రికాలోని ఆదివాసులు. అయితే వాళ్లు కూడా, వారి భౌతికచైతన్యం నాగరికుల మానసిక భ్రంశం వల్ల కలుషితమైనప్పుడు, ఎంత కాలం ఆ విధంగా నుండగలరు?

393. మనలో నున్న దివ్య ప్రదాత ఇచ్చిన ఆరోగ్య సంపదనే మన రోగాలు నయం చేసుకునేందుకు ఉపయోగించుకోవాలి. అయితె గాలెన్, హిప్పోక్రట్స్ (Galen & Hippocrates) మరియు వారి అనుయాయులు దానికి బదులుగా

మందులనే రక్షణ కవచాన్ని మరియు మూర్ఖమైన ప్రాచీన లాటిన్ భాషాంతర మంత్రతంత్రాలను, మన శారీరక స్వస్థతకు ప్రామాణికంగా అందించారు.

394. వైద్యశాస్త్రం యొక్క ఉద్దేశ్యం మంచిదే, దాన్ని వృత్తిగా చేపట్టినవారు తరుచుగా దయకల్గినవారే. ఆత్మ త్యాగానికి కూడ అప్పుడప్పుడు వెనుదీయరు. కాని అజ్ఞానుల మంచిభావన వారికి హాని కలిగించకుండా ఎప్పుడు కాపాడింది?

395. అన్ని వైద్యసిద్ధాంతాలు పటిష్ఠమైనవిగా ఉండి, అన్ని చికిత్సలు స్వతహాగా ఫలవంతమైనవే అయినా, సహజ ఆరోగ్యాన్ని, జీవశక్తిని కోల్పోయిన మన్ని అవి ఎలా ఊరడించగలవు? ఉపాస వృక్షం యొక్క అన్ని భాగాలూ ధృడంగా ఉంటాయి, అయినా అది నిలువునా విషమే నింపుకుని ఉంటుంది.

396. మనలోని ఆత్మశక్తి ఒక్కటే అత్యంత నైపుణ్యంగల వైద్యుడు. ఈ శరీరం దానికి విధేయతతో ఉండడమే నిజమైన సర్వరోగ నివారిణి.

397. మనలో ఉన్న దైవం అనంతమూ, స్వయం సాఫల్యమైన దివ్యసంకల్పమూ. ఈ మృత్యుభయం చేత బాధపడకుండా, ఏదో ఒక ప్రయోగంలా కాకుండా, ఒక నిశ్చలమైన సంపూర్ణ విశ్వాసంతో, మన బాధలన్నీ అతడికి వదిలిపెట్టగలమా? కోటాను కోట్ల డాక్టర్లకి మించిన నైపుణ్యత అతడిదని చివరికి మనకి తెలియకపోదు.

398. ఇరవైవేల జాగ్రత్తలతో ఆరోగ్యం రక్షింపబడుతుందన్నది వైద్యుల సిద్ధాంతం. అయితే, అది దైవం కాని, ప్రకృతి కాని, ఈ శరీరం కోసం నిర్దేశించిన సూత్రం కాదు.

399. ఒకప్పుడు మనిషి సహజంగా ఆరోగ్యవంతుడు. బాధను సహించగలిగితే అతడు తిరిగి ఆ ప్రాథమిక స్థితికి వెళ్ళగలిగేవాడు. అయితే వైద్యవిజ్ఞానం మన శరీరాన్ని లెక్కలేనన్ని మందుల కట్టలతో వెంటాడి క్షుద్రార్తమైన సూక్ష్మజీవుల గుంపులతో భావనాశక్తి పై దాడి చేస్తుంది.

400. ఆ భూతం లాంటి సూక్ష్మజీవుల ముట్టడి నుంచి రక్షించుకుంటూ ఈ జీవితాన్ని గడుపుట కంటే, మరణించి ఈ గొడవ నించి తప్పించుకోవటమే మంచిదనుకుంటాను. అది మూర్ఖమూ, అజ్ఞానమూ అనుకన్నా సరే, ఆ దట్టమైన అంధకారాన్ని ఆనందంగా కౌగలించుకుంటాను.

401. శస్త్రచికిత్స వైద్యులు శరీరాన్ని కోసి, వికలాంగులను చేసి, రక్షించి, నయం చేస్తారు. అంతకన్న ప్రకృతిలో ప్రత్యక్షంగా ఉన్న అత్యంత శక్తివంతమైన ఔషధాలను, చికిత్సలను కనుక్కునే ప్రయత్నం ఎందుకు చేయకూడదు?

402. మందులకు బదులుగా తన్ను తాను నయం చేసుకోడానికి చాలా కాలం పడుతుంది. ఆ భయంచేత, తన మీద తనకు నమ్మకం లేక, అసహజమైన మందుల మీద ఆధారపడటం మన శరీరాలకు మరియు మన మనసులకు, ఈ వైద్యవిజ్ఞానం బాగా అలవాటు చేసింది. అదే మన రెండవ ప్రకృతిగా తయారు చేసింది.

403. మందులు లేకుండా ఆరోగ్యంగా ఉండే ఆ కళని మన శరీరాలు నేర్చుకోకపోవడం వల్లనే, మనకు అనారోగ్యం వచ్చినపుడు మందుల అవసరం తప్పదు. అప్పుడు కూడా, ఒక్కొక్కసారి డాక్టర్లు ఆశ వదిలి చేతులు దులుపుకున్నప్పుడు, ప్రకృతి సహకరించి ఆ క్షణంలో ఆ ప్రాణాన్ని నిలబెట్టడం మనం చూస్తాం.

404. మనలోని ఆ రోగనిరోధక శక్తిని నమ్మకపోవడమే మనం భౌతికంగా స్వర్గం నుంచి పతనమవడం. వైద్యవిజ్ఞానం, దురదృష్టకర వారసత్వం, అనబడే ఇద్దరు దైవదూతలు మన పునఃప్రవేశాన్ని అడ్డుకునేందుకు స్వర్గద్వారం దగ్గర నిలిచి వుంటారు.

405. వైద్యవిజ్ఞానం శరీరానికి ఎలాంటిది అంటే, ఒక మహాశక్తి అల్పజీవికి రక్షణ కల్పించుట ద్వారా దానిని నిర్వీర్యపరచినట్లుగానో లేక దయాళువైన దొంగ తన బాధితుడిని ముందుగా చావబాది, అమితంగా గాయపరచి తదుపరి వాడి గాయాలకు చికిత్స చేస్తూ, వాడికి స్వస్థత చేకూర్చడానికై తన జీవితకాలం సేవ చేయబూని నట్లుగానో ఉంటుంది.

406. దేహాన్ని కేవలం కష్టపెట్టలేనపుడు, కేవలం విషతుల్యం చేయలేనపుడు మాత్రమే మందులు తరచుగా నయం చేస్తాయి. అది కూడా వ్యాధి పైన వాటి భౌతికమైన దాడికి ఆత్మశక్తి తోడైనపుడు అది ఫలిస్తుంది. మరి అదే శక్తిని సర్వస్వతంత్రంగా పనిచేయనిస్తే, మందులు ఒక్కసారిగా అవసరం లేనివిగా కనిపిస్తాయి.

*

381. నా శరీరతత్వం బలహీనమైనదని వాళ్లు చెప్తే, నలభై ఏళ్ళు నమ్మాను. పెద్ద, చిన్న అనారోగ్యాలతో ఎప్పుడూ బాధపడుతూ ఉండేవాడిని. అది ప్రకృతి ఏదో శాపవశాత్తు నా మీద వేసిన భారంగా భావించేవాడిని. నేను మందుల సహాయన్ని పూర్తిగా త్యజించాక, అప్పుడవి నిరాశపడ్డ పరాన్నభుక్కుల్లాగ నన్ను వదిలి వెళ్ళడం ప్రారంభించాయి. అప్పుడే నాలో ఉన్న ఆ సహజమైన ఆరోగ్య సంపద ఎంత శక్తివంతమైనదో , దైవం మన శరీరానికి, ప్రాణానికి ఆలంబనగా భావించి పంపిన మనసు నధిగమించిన ఆ సంకల్ప విశ్వాసాలు ఎన్ని రెట్లు శక్తివంతమైనవో, నా కర్థమయింది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

ఔషధంతో వ్యాధి నివారణ
(రెండవ భాగము)

జబ్బు, అపరిపూర్ణతకు లేదా బలహీనతకు లేదా హానికరమైనవాటితో సంసర్గానికి భౌతికప్రకృతి ఉన్మీలనమై ఉన్నదనటానికి చిహ్నం. తరచుగా అది కొంత అస్పష్టంగా దాగివున్న దానితో సంబంధం పెట్టుకోవడం లేదా నిమ్నప్రాణికం లేక భౌతికమనస్సు లేక మరెక్కడైనా కాని వైరస్యానికి కూడా కారణం కావచ్చును.

పూర్ణవిశ్వాసంతోను, యోగశక్తితోను లేదా దివ్యశక్తి ప్రవాహంతోను ఎవరైనా వ్యాధిని దూరం చేసుకోగలిగితే అది మంచిదే, కాని తరచుగా అది మొత్తం మీద సాధ్యం అయ్యే పని కాదు, ఎందువల్లనంటే ప్రకృతి సమస్తం ఉన్మీలనం అయి ఉండదు, లేదా శక్తికి స్పందించగలిగి ఉండదు. మనస్సు విశ్వాసం కలిగి ఉండి స్పందించవచ్చును, కాని నిమ్నప్రాణికం, శరీరం దానిని అనుసరించకపోవచ్చు.

లేక, మనస్సు, ప్రాణికం తయారుగా ఉంటే శరీరం స్పందించకపోవచ్చును, లేదా, పాక్షికంగా స్పందించవచ్చును. ఎందువల్లనంటే దానికి అటువంటి వ్యాధిని కలుగజేసే శక్తులకు ప్రతిస్పందించే అలవాటు ఉంటుంది. ప్రకృతిలోని భౌతికతకు ఉండే ఆ అలవాటు మొండితనంతో కూడుకుని లొంగని శక్తి. అటువంటి సందర్భాలలో భౌతిక పద్ధతుల ననుసరించవచ్చును; పూర్తిగా దానినే అసలైన నివారణ మార్గంగా కాకుండా, దైవశక్తి పనిచేయడానికి సహాయకారిగా లేదా భౌతికతకు ఆలంబనగా వాడుకోవచ్చును. ఔషధాలు బలమైనవి, తీవ్రమైనవి కాకుండా, శరీరాన్ని కలవరానికి గురిచేయకుండా ఉపయుక్తమైనవిగా ఉండాలి.

*

అల్లోపతి వైద్య సిద్ధాంతం ప్రభావవంతమైనదేగాని, తీరా దానిని వాడే సమయంలో ఎంతో తడబాటు, ఊహాపోహలు చోటు చేసుకుని దానినే సిసలైన శాస్త్రజ్ఞానంగా ఆమోదించలేని పరిస్థితి ఉంది. ఎంతో మంది విజ్ఞానశాస్త్రవేత్తలు (తదితరులు కూడా) వైద్యాన్ని విజ్ఞానశాస్త్రంగా పేర్కొనడాన్ని విని ఖిన్నులవుతారు. శరీరనిర్మాణ శాస్త్రం, శరీరధర్మ శాస్త్రం అనేవి సహజంగానే విజ్ఞానశాస్త్రాలు.

*

ఇంజక్షన్లు ఒక ఫాషన్. ప్రతిదానికీ "ఇంజక్షనివ్వండి, ఇంజక్షనివ్వండి, మళ్ళీ ఇంజక్షనివ్వండి" అనే మాటే వినపడుతుంది. వైద్యం ఈ ఆధునిక కాలంలో మూడు దశల గుండా ప్రయాణం చేసింది, మొదటిది (మోలియర్ రోజులలో మొదలయింది) 'కలుషిత రక్తాన్ని కార్చి తీసివేయడం, శరీరభాగాల శుద్ధిప్రక్రియ', తరువాత 'ఔషధం, ఆహారం', ప్రస్తుతం 'గడ్డకట్టని రక్తశోధన, ఇంజక్షను'. హతోస్మి, ఎంత గొప్ప వైద్యం! వ్యాధుల కోసమా? కాదు వైద్యుల కోసం. అయినప్పటికీ ప్రతి విధానంలో కొంత పాక్షిక సత్యం దాగి ఉంది. దేని లాభనష్టాలు దానికున్నాయి. ఏ విధంగా అయితే మతాలు, వేదాంతాలన్నీ వివిధ మార్గాలలో పరమాత్మ వైపే దృష్టి సారించుతుంటాయో, అదే విధంగా వైద్యవిధానాలన్నీ ఆరోగ్యానికి మార్గాలే, కాని అవేవీ ఎల్లప్పుడూ తమ లక్ష్యాన్ని అందుకోలేవు.

*

ధగద్ధగాయమానంగా వెలిగిపోతూ పట్టపగ్గాలు లేకుండా యున్న అల్లోపతి వైద్యానికి ఏమాత్రం విలువ నివ్వకుండా నేను కొన్ని వ్యాఖ్యలు చేసి ఉన్నాను. కాని ఇటువంటి

ప్రబలమైన వివాదాలు ఇప్పుడు నాకు ఏ మాత్రం ఉపయోగంగా అనిపించటం లేదు. నేను ఈ రెండు పద్ధతులు (అల్లోపతి, హోమియోపతి) పనిచేసే విధానాన్నీ, ఇంకా ఇతర విధానాల పనితీరునూ చూశాను. దేనిలోనూ ఏకైక సత్యం ఉన్నదనే దాని మీద నాకు విశ్వాసం లేదు. సాంప్రదాయ దృష్టికి ఎందుకూ కొరగానివై, పూర్తిగా వ్యతిరేకించబడినవి కూడా, వాటికి సంబంధించిన స్వీయసత్యంతో ఫలితాల నిస్తాయి. సాంప్రదాయ విధానాలు, సంప్రదాయ విరుద్ధమైన విధానాలు రెండూ కూడా విఫలమైపోతుంటాయి. సిద్ధాంతం అనేది ఒక ఉద్దేశాన్ని తెలుపుతూ ప్రకృతి అనుసరించే లేదా ప్రకృతి అనుసరించగలిగే విధానాలను మానవులు తమ అపరిపూర్ణ పరిశీలనాత్మక పద్ధతుల ద్వారా విశ్లేషించి రచించిన భావ-లేఖిని; అదే విధంగా, మరొక సిద్ధాంతం, మరొక విధమైన ఉద్దేశంతో ప్రకృతి అనుసరించే లేక అనుసరించగలిగే ఇతర విధానాలను కూడా పేర్కొంటూ వ్రాయబడిన భావ-లేఖిని. అల్లోపతి, హోమియో పతి, ప్రకృతి చికిత్స, ఎముక చికిత్స, కవిరాజి లేక ఆయుర్వేదం, అరబ్బీ వైద్యవిధానం (యునానీ) అనేవన్నీ ప్రకృతిపరంగా ఉండి, కొన్ని పద్ధతులను అనుసరించేటట్లుగా రూపొందించారు. ప్రతిదానిలోనూ జయాలూ ఉన్నాయి, అపజయాలూ ఉన్నాయి. ప్రతిదానిని దాని ధోరణిలోనే పనిచేయనిద్దాం. నేను ఎటువంటి తగాదాలు, పరస్పర దూషణలు అవసరం అని అనుకోను. నా ఉద్దేశంలో అన్నీ బాహ్యంలో అనుసరించే విధానాలే. నిజంగా పనిచేసేవి మనకు అగోచరమైన తెర వెనుక శక్తులే; వాటి పని తీరులో, బాహ్య విధానాలు ఫలించనూవచ్చు, ఫలించకపోనూ వచ్చు. ఎవరైనా సరే, సరైన శక్తిని తమ పద్ధతికి సరైన వాహకంగా చేయగలిగితే అప్పుడు ఆ పద్ధతి సంపూర్ణంగా ప్రాణశక్తి కలిగినదై బలిష్టమవుతుంది; అంతకు మించి మరేమీ లేదు.

*

ప్రస్తుత కాలానికి నీవు చాలా వెనుకబడి ఉన్నావు. మందులూ ఒక మూలకమేననీ, అందులో మానసికతే ముఖ్యం కాగా, దాని ప్రభావమే అత్యధికంగా ఉంటుందనీ ఇప్పుడు వైద్యులు ఒప్పుకుంటూ, బాహాటంగానే పత్రికాముఖంగా తెలియజేస్తున్నారనే సంగతి నీకు తెలియదా? నేను దానిని వైద్యులనుంచే తరచుగా విన్నాను, గొప్ప పేరుగల వైద్యులు వ్రాసినవి చదివాను. ఆ మానసికధర్మాలలో చాలా ముఖ్యమైనది వైద్యుని ఆశావహ దృక్పథం, తన మీద తనకు ప్రగాఢమైన నమ్మకం అని ఆ వైద్యులంటారు (ఆ మాటలన్ని అతని విశ్వాసానికి మరో పేరు, అవునా?) అతను

రోగిలోనూ, లేదా, అతని చుట్టూ నమ్మకం, ఆశ, అతని మానసికతకు పుష్టినిచ్చే వాతావరణాన్ని ప్రేరేపించగలడు. నేను దానిని చూశాను. సీదాసాదాగ చెప్పాలంటే, అది చేయగలిగిన వైద్యుడు, వైద్యం బాగా తెలిసి ఆ విధంగా చేయలేనివారికంటె ఎక్కువెక్కువగా సత్ఫలితాన్నందుకుంటాడు. ఔషధాలతో దానిని సాధించలేమనే విషయాన్ని నేను అనటం లేదు. కాని అది ఔషధాల సాయంతో చేయవలసివస్తే, సరైన ఔషధం సహాయకారి. కాని ఔషధం సరైనది కాకపోతే అది ప్రమాదాన్ని కలుగజేస్తుంది. అతని జ్ఞానం అంతఃస్ఫురణను కాదంటుందా? అల్లోపతి వైద్యుడు కూడా ఏ ఔషధం లేక ఏ రసాయనాలను కలిపి ఇవ్వాలనేది తరచు అంతఃస్ఫూర్తితోనే చేయవలసివస్తుంది. ఎవరైతే అంతఃస్ఫూర్తిని బాగా పొందగలరో, వారే బాగా సత్ఫలితాలనొందుతారు. సంప్రదాయశాస్త్రంలో కూడా అంతా ఒకే ఒక సూత్రం మీదను, లేదా, గ్రంథం మీదను, లేదా అలవాటు ప్రకారం దానిని చేసితీరాలనే నియమం మీదను చేయడం జరగదు.

*

ప్రశ్న: మేము వైద్యులం వాహకాలవలె ముఖ్యమైనవనారమైతే, రోగితో మేము వ్యవహరించేటప్పుడు మా వైఖరి ఏ విధంగా ఉండాలో మీరు తెలపాలి.

జవాబు: విశ్వాసం, నూతనత్వాన్ని ఆహ్వానించే తత్వం, అప్రమత్తత, ఏ మార్పునైనా ఆమోదించే మేధస్సు. విశ్వాసం అని నేను దేనిని అంటున్నానంటే, ఆ విశ్వాసం ముఖ్యంగా ఏ రకమైన ఫలితం పొందాలి, లేదా, సిద్ధించుకోవాలి అనే దానికి పనిచేసే క్రియాశీల విధానాల మీద ఉండాలి.

ప్రశ్న: మేము రోగి కోసం ఆకాంక్షిస్తూ అతనికి సహాయపడగలమా? దివ్యశక్తి అతనిపై అంతకు ముందే పనిచేస్తుండడం మూలాన, నా ఆకాంక్ష అతనికి ఏ విధంగా తోడ్పడగలదు?

జవాబు: చేయవచ్చును. స్వల్పమైన ప్రతిదీ సహాయపడుతుంది.

ప్రశ్న: వైద్యులు, ఆసుపత్రుల అవసరం అసలుందా అని నా కింకా ఆశ్చర్యంగానే ఉంది. దైవం తన శిష్యులను మానవజాతికి రోగనిదానం చేసేవారి వద్దకు పంపటమనేది చాలా విపరీతంగా లేదా?

జవాబు: ఎంత తెలివితక్కువ మాట! శక్తుల క్రీడతో నిండిన ప్రపంచమిది, వైద్యుడు ఒక శక్తి. అటువంటప్పుడు దైవం అతనిని ఎందుకు వాడుకోకూడదు?

దైవమే అంతా చేసేస్తే, ప్రపంచమే ఉండదని, కేవలం కీలుబొమ్మలతో ప్రదర్శన మాత్రం ఉంటుందనే విషయం నీకు తెలుస్తున్నది కదా!

ప్రశ్న: ఆంత్రపుచ్ఛం (అపెండిక్స్) లేదా శుక్లాన్ని కోసి తీసివేయడంలో వైద్యుడు శిక్షణ పొందనివాడైనా, యోగశక్తి అతనిని ఆ పని చేయడంలో సమర్థుణ్ణి చేస్తుందని మీరు అనుకుంటున్నారా?

జవాబు: పరమేశ్వరా! అది కాదు, వారి కళ్ళని బాగానే ఉండనీ. శక్తి ముందుగా తన పనిముట్టును తయారుచేయాలి. అదేమీ ఇంద్రజాలం మీద ఆధారపడింది కాదు. నీవు తగినంత ఉన్మీలుడవై ఉంటే, శక్తి నీలో అంతఃస్ఫూర్తిని, పనితనాన్ని వృద్ధిచేయగలదు. అవి ముందు నీలో లేకపోయినప్పటికి వృద్ధిచెందుతాయి. అదే లేకపోతే ఏమీ కాదు, అటువంటివి ఎప్పుడో ఒకసారి జరుగుతాయి. కాని అది అదే విధంగా పనిచేయాలనే నిర్దుష్ట విధానం దైవానికి ఏమీ లేదు.

*

సహజంగా ఎవరి పని వారికి తప్పక తెలిసి ఉండాలి. తాను చేయవలసిన పని ఏమిటో తెలిసి, దానితో పాటుగా గట్టి నమ్మకం, అంతఃస్ఫురణ ఉన్నవానికి, అది లేకుండా కేవలం తన పని మాత్రమే తెలిసినవానికీ, సహస్రం తేడా ఉంటుంది. నాకు తెలిసిన వైద్యులు కొంతమంది ఉన్నారు. వారికి అద్భుతమైన శాస్త్రీజ్ఞానం ఉన్నా, అంతకంటె తక్కువ శాస్త్రీజ్ఞానం ఉండి సాహసంతో నిర్ణయం తీసుకోగలిగి, చొరవ కలిగినవారి కంటె వారు తక్కువ ఫలితాలను చవి చూశారు....

తన మీద తనకు గట్టి నమ్మకం ఉన్న వైద్యుడు, తనకున్న శాస్త్రీజ్ఞానం ప్రకారం అత్యుత్తమైనదానిని ఎంచుకుని పని చేస్తాడు; ఒక వేళ తాను ఎంచుకున్న మార్గం సరైనది కాదని తెలిసిన క్షణాన, వెంటనే విషయాన్ని సింహావలోకనం చేసుకుని తనను తాను సరిచేసుకుంటాడు. కేవలం హేతువు మీదనే ఆధారపడకుండా విష యాన్ని తరచి చూడగల దక్షతను తనలో పెంపొందించుకుంటాడు. ఆ విధంగా అనేక సందర్భాలలో అంతిమంగా తన పనిని సమర్థంగా చేయడంలో కృతకృత్యుడవు తాడు. నీవనేది అతను చేసే పని తప్పైతే చికిత్స పొందే రోగులను చంపుతాడనా. కాని సంశయాత్మకుడైన వైద్యుడు కూడా తన సంశయంతో అదే పనిని చేస్తాడు. ఉదాహరణకు, అత్యవసరమైన నిర్ణయం తీసుకోవలసిన సమయంలో తీసుకోలేకపోవటం.

ఇవన్నీ సర్వసాధారణమైన విషయాలు. నేను నిన్ను సత్వర నిర్ణయాలు తీసుకుని

ఆచరించేవారిని అనుకరించమనటం లేదు, ఎందువల్లనంటే వారికుండే సమయోచిత కార్యవిచక్షణ, నైపుణ్యం లేకపోతే నీవు అంతా అస్తవ్యస్తం చేస్తావు. 'స్వధర్మే నిధనం శ్రేయః (అది రోగి విషయంలోనే అనుకో), పరధర్మో భయావహః! [1]

ప్రశ్న: శ్రీమాత ఒక సందర్భంలో యోగం వల్ల నయం కాని జబ్బంటూ ఉండదు అని అన్నారు. దాని వల్ల కాన్సరు వ్యాధి నయం అవుతుందా?

జవాబు: తప్పకుండా నయమవుతుంది, కాని విశ్వాసం, లేదా, నూతనత్వాన్ని ఆహ్వానించే తత్వం, లేదా, రెండున్నూ ఉండే షరతు మీదనే. మానసిక సూచనలు సైతం కాన్సరును నయం చేయగలవు. అది సహజంగానే వారి అదృష్టం మీద ఆధారపడి ఉంటుంది; ఒక స్త్రీ విషయంలో జరిగినదే దానికి ఉదాహరణ. వైద్యులు ఆమెకు చేసిన శస్త్రచికిత్స విఫలం కాగా, వారు ఆమెకు అంతా సవ్యంగా జరిగిందని అబద్ధం చెప్పారు. ఫలితం, కాన్సరు రోగలక్షణాలేవీ లేకుండాపోయినై. ఆమె చాలా సంవత్సరాల తరువాత పూర్తిగా వేరొక వ్యాధితో మరణించటం జరిగింది.

*

ప్రశ్న: శ్రీమాత ఒక పెద్ద ఆసుపత్రి కట్టిస్తున్నట్లు నేను కలగన్నాను. రాబోయే నూతన యుగానికి చెందిన కల ముందే వచ్చిందా?

జవాబు: ఆసుపత్రుల అవసరమే లేని, వైద్యులు తమ ఇంజక్షను సిరంజులను, ఇతర వాడి పరికరాలను ఫౌంటెన్ పెన్నులుగా మార్చుకోగలిగినప్పుడు, వాటిని కూడా దుర్వినియోగం చేయకుండా ఉండగలిగితే, అప్పుడది నిజంగా నూతన యుగానికి చెందిన కలే అవుతుంది.

ప్రశ్న:ఇంజక్షను పరికారాల మీద ఎందుకంతగా ఉగ్రులవుతున్నారు ప్రభూ ? అవి చాలా సమర్థవంతమైనవనే భావం ఉన్నది కదా!

జవాబు: అంతమాత్రాన ఆసుపత్రులు, వ్యాధులు, ఇంజక్షన్ల వృద్ధి నూతన యుగానికి ఆదర్శం.కాకూడదు.

ప్రశ్న: కాని ఆ పరికరాలన్నీ ఫౌంటెన్ పెన్నులుగా మార్చాలనే చతురత ఏమిటో?

జవాబు: నేను యేషయ ప్రవక్త "కత్తులు నాగేటి కర్రులుగా మారిపోగలవు"

---

[1] *స్వధర్మే నిధనం శ్రేయః పరధర్మో భయావహః: 'స్వధర్మంలో మృత్యువైనా శ్రేష్ఠమే, పరధర్మాన్ని ఆచరించడం ప్రమాదభూయిష్టం'* (*గీత: 3, 35*)

అని చెప్పినదానినే తీసుకుని కొద్దిగా మార్పుచేసి చెప్పాను. వైద్యుల పరికరాలు నాగేటి కర్రులంత పెద్దవి కాదు కాబట్టి నేను వాటిని ఫౌంటెన్ పెన్నులుగా మార్చాను.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

బాధ, ఆవేదన నిర్మూలన

మనస్సు, శరీరం అనుభవించే భాధ ప్రకృతి తన ప్రయోజనం కోసం వాడుకుంటున్న ఒక కీలక సాధనం. ప్రకృతి తన ఊర్ధ్వ పరిణామ దిశ వైపు చేసే ప్రయాణంలో, నిర్ది ష్టమైన రూపాంతర ప్రయోజనకు ఉపకరించే శక్తి బాధను వాడుకుంటుంది. ప్రకృతి కార్యకలాపాలలో దాగిన ఒక నిగూఢ శక్తి చేసే విలాసం అది. వ్యక్తి దృక్కోణంలో ఈ ప్రపంచం అనేకానేక శక్తుల సంక్లిష్ట సంఘర్షణ, ఖేలనం. ఈ సంక్లిష్టతల నడుమ పరిమితమైన శక్తితో పరిమితమైన అస్తిత్వరూపం వ్యక్తి. అనేక శక్తులు మనిషిని గాయపరుస్తాయి. ఛిన్నాభిన్నం చేస్తాయి. క్షీణింపచేస్తాయి. ప్రమాదకరమైన, హానికర మైన శక్తుల స్పర్శతో భౌతికంగా వెనుతిరిగిన ఒక ఆఘాతం నరాల ద్వారా వ్యక్తమవడం బాధ. ఉపనిషత్ పరిభాషలో అది జుగుప్సలో ఒక భాగం. తాను కానిది, తనలో సామరస్యంగా లేనిది అయిన తత్త్వం నుండి తన పరిమిత అస్తిత్వం కుంచించుకుపోవ డమే బాధ. 'ఇతరుల' నుండి ఆత్మరక్షణ కోసం పుట్టిన ఒక ప్రేరణ. దీనిని ఎలాగో వదిలించుకోవాలి. జయప్రదంగా వదిలించుకోలేకపోతే రూపుమాపాలి. ఈ దృష్టితో చూస్తే, ప్రకృతి చేసే సూచన ఇది. జీవితం దానిలోకి ప్రవేశించనంత కాలం, ఈ ప్రపంచంలోకి అది అడుగుపెట్టలేదు. అప్పటివరకు యాంత్రికమైన పద్ధతులు సరిపో తాయి. జీవితం తన బలహీనతతో, అపరిపూర్ణతలతో భౌతిక ప్రపంచంలో ప్రవేశించి నప్పుడు, బాధ తన ప్రతాపం చూపించడం ప్రారంభిస్తుంది. మనస్సు ఎదుగుదలతో ఈ బాధ కూడా పెరుగుతుంది. జీవ, శరీరాలతో మనస్సు బంధింపబడినంత కాలం, తన జ్ఞానం కోసం, కర్తృత్వం కోసం వాటిపై ఆధారపడినంత కాలం, వాటి పరిమితులకు లోబడివున్నంత కాలం, ఆ పరిమితుల నుండి పుట్టిన అహంకార ప్రేరణలకు, లక్ష్యాలకు లోబడివున్నంత కాలం, బాధ విశృంఖలంగా చెలరేగుతూనే వుంటుంది.

మనస్సు స్వేచ్ఛ పొందితే, అహంకారాన్ని త్యజిస్తే, అందరితో సామరస్యంగా వుంటే, విశ్వాంతర శక్తులతో సమరసభావంతో వుంటే, బాధ వినియోగం తగ్గుతుంది. దాని ప్రయోజనం చివరికి స్తంభించిపోతుంది. అది ప్రాచీన తరాల లక్షణంగా కొనసాగుతుంది. తన ప్రయోజనం దాటి బ్రతికే అలవాటుగా మారుతుంది. ఉన్నతశ్రేణి అపరిపూర్ణ నిర్వాహక వ్యవస్థలో నిమ్నస్థాయి చిహ్నంగా నిలిచిపోతుంది. భౌతికపదార్థానికి బానిసగా కాకుండా, మనస్సులోని అహంకార పరిమితులకు లోబడకుండా ఆత్మ అంతిమ విజయ ఆరోహణలో నెమ్మదిగా ఈ బాధ సమసిపోవడం ఒక ముఖ్యమైన విశేషమై తీరుతుంది.

ఇది సంభవమే. ఎందుచేతనంటే, బాధ సుఖం అన్నవి ప్రవాహాలు. ఒకటి అపరిపూర్ణం, మరొకటి వైకల్యం. కాని అది అస్తిత్వ మహానంద సాగరంలో ప్రవాహాలు. ఈ అపరిపూర్ణత్వానికి, వైకల్యానికి కారణం పరిమితం చేసే మాయ మనిషి జీవన చైతన్యంలో స్వీయ విభజనకు పాల్పడుతుంది. దీని పర్యవసానంగా వ్యక్తి విశ్వజనీనంగా స్పర్శలు పొందకుండా అహంకారమయమైన, ముక్కలుగా మారిన స్పర్శలు స్వీకరించవలసి వస్తుంది. విశ్వజనీనమైన ఆత్మకు అన్ని వస్తువులలో, అన్ని స్పర్శలలో రసానందానుభూతి కలుగుతుంది. దీనినే సంస్కృతంలో రసభావం అంటారు. ఒక వస్తువులోని సారం, రుచి అని అర్థం. మనం ఆ వస్తువులోని సారాన్ని గుర్తించము. అది మన కోరికలను, భయాలను, ఆకాంక్షలను, మనలోని లోపాలను ప్రభావితం చేస్తుంది. అందువల్ల రసమయ అనుభూతి మనకు అందకుండా బాధ, ఆవేదన, తాత్కాలిక సుఖాలు, నిర్లక్ష్యం, రసభావాన్ని పొందలేని అశక్తత వంటి రూపాలు ధరిస్తుంది.

మన మనస్సు, హృదయాలలో నిరాసక్తత (విరాగ భావం) పెంపొందించుకుని, ఆ భావాన్ని మనలోని నాడీమండల అస్తిత్వానికి వర్తింపచేస్తే, అపరిపూర్ణ, వైకల్య రసరూపాలు నెమ్మదిగా రాలిపోతాయి. అది సాధ్యమే. అప్పుడు వివిధ రూపాలలోని అస్తిత్వ నిజ ఆనందం, నిజమైన రుచి మనకు తెలుస్తుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న